

évig tovább vezette a társulatot. A politikai események hatása alatt a közönség elhidegült régi igazgatójától s Almássy helyett a tanács váratlanul Palágyi Lajosnak adta át a színházat, aki előzőleg a miskolci színtársulatnak volt igazgatója. 1920—23-ig Palágyi Lajos igazgatta a színházat, váltakozó szerencsével. Régi városának elvesztésével ahhoz tartozó nyári állomását is elvesztette Palágyi, s a tízhónapos szegedi szezon nem nyújtott elegendő bevételt a nyári tagfizetésekre. Előrelátható volt, hogy a nyári állomás hiánya csakhamar bajt idéz elő, amit az is fokozott, hogy az Országos Színészegyesület megsemmisítette Palágyi szerződéseit és arra kötelezte, hogy tagjaival tizenkét hónapos szerződéseket kössön. E belső bajok mellett a város tanácsa egyre sürgette az igazgatót a szerződés pontos betartására, amely szerint operaelőadásokat is kell rendezni. Palágyi, bár igazgatói működése ellen más kifogás nem merült fel, sőt színészi képességei miatt a közönség a szeretet látható jelével tüntette ki, nem volt hajlandó operaelőadásokat tartani, s inkább megvált a szegedi színháztól. 1923—26-ig Andor Zsigmond igazgatása következett. Andor előzőleg az újpest-hódmezővásárhelyi társulat igazgatója, átvette Palágyi egész társulatát s meglehetősen súlyos feltételekkel bérbevette Palágyi teljes felszerelését. A terheket súlyosbította, hogy megtartotta teljes régi társulatát. A társulat leépítésére irányuló minden kísérlete meddő maradt s előrelátható volt, hogy a ketős társulat kibírhatatlan terhet jelent a szegedi színház igazgatójára. Andor Zsigmond a zenei előadásokra fektette a fősúlyt, s gazdag áldozatkészséggel iparkodott a színház zenei színvonalát emelni. Saját költségén kibővítette a színház zenekar-helyét, nézőtéri reflektorlámpát szereltetett fel és tetemes költséggel hangjegytárat rendezett be. Az ő igazgatása alatt szólalt meg először a hárfa a színházi zenekarban, mint rendszeresített hangszer. Több eredeti bemutatót is tartott, s bár a közönség élénken pártolta a színházat, az általános gazdasági helyzet elsöpörte

Andor igazgatását is, dacára a nagy pénzértékű városi segélynek. Az Andor-igazgatásnak az a pör vetett véget, melyet a város közönsége indított ellene, amelynek következtében a város a színház felett ismét szabad kézzel rendelkezhetett. Andor társulata egyébként már Szentesen, nyári állomáshelyén, konzorciummá alakult, de a város a szociális szempontok figyelembevételével hozzájárult ahhoz, hogy a konzorcium Baróthy József vezetésével Szegedre jöhesse s itt a téli évad előadásait megkezdhesse. A tényleges évadot azonban már Faragó Ödön, a volt kassai igazgató nyitotta meg, aki 1926—27 január 31-ig a szegedi színház igazgatója. Faragó Ödön izig-vérig művész, az élet számító realizmusa és elegendő anyagi támasz nélkül. A kassai terhek nyomasztó hatása alatt, túlszervezett társulattal indította meg előadásait. Az Andor Zsigmondtól vásárolt felszerelést kiegészítette a Palágyi Lajos felszerelésének maradványával és a Kassáról magával hozott ruhatári és könyvtári anyaggal. Bármily terheket is jelentett számára az Andor-féle felszerelés megvétele, mégsem ez idézte elő bukását, mert a felszerelés vételére a város által 400 millió kölcsönből fizettetett ki. Anyagi romlását az idézte elő, hogy a társulat havi fizetése nem állt arányban a színház bevételeivel és Faragó Ödön egyéb fizetési kötelezettségeivel. A gazdasági helyzet szülte gondok folytán az igazgató nem szentelhetett minden idejét a színház művészi vezetésére, aminek látható jelei mutatkoztak a kedv nélküli előadásokon. A közönség és az igazgató kölcsönösen csalódtak egymásban, Faragó helyzete tarthatatlanná vált s kénytelen volt a szegedi színház igazgatásától visszalépni.

10. A házi kezelés kora. Faragó már 1927 január elején kénytelen volt oly lépések megtételére, melyek a színház ügyének újabb rendezését célozták. Javaslta, hogy a szegedi színügy rendezése érdekében felszólítja társulatának tagjait arra, hogy a szerződésben biztosított fizetésüket önként csökkentsék, vagy kéthónapi fizetés folyósítása mel-